

faa vidt, at jeg troer, at vi faae Petersborgs Trafik igjennem Sverrig over Frederikshavn — noget lignende blev her forleden Dag omtalt, — men jeg troer, at en saadan Bane vilde fremkalde en meget vigtig Forbindelse med Norge og Sverrig, især paa de Eider af Aaret, hvor de ikke kunne stole paa at have nogen anden Forbindelse med Fastlandet. Jeg troer endogsaa, at det kan blive til Nytte for os, som boe her, naar nemlig den Statsbane, som vi have, ikke kan hjælpe længere end til Korsør; thi, naar Bøtten er spærret af Iis, saa ophører den Roeskildske Korsørste Bane virkelig at være en Bane af den Vigtighed, at den paa nogen Maade kan sammenlignes med en Bane, som gaaer fra den ene Ende af Jylland til den anden.

Jeg kan ikke slippe denne Sag uden at gjøre den Bemærkning, at man i det Hele, og navnlig den ærede Rigsdagsmand for Holbæk Amts 2den Valgfreds (Tscherning), synes at være noget ubillig imod Capitalisterne. Dersom de glemme deres Penge, og ikke vilde anvende dem, saa kalder man dem Pengepugere og unyttige Medlemmer af Samfundet, men, dersom de vilde bruge deres Penge, opfordre Andre til at gjøre det Samme og fremme et eller andet stort Foretagende, saa kalder man dem „Schwindlere“, farlige Speculanter og Slet, og dog er det fra den sidste Klasse af Capitalister, at nogle af de største og vigtigste Goder, i Skikkelse af slige Foretagender, ere komne til Verden. Det ærede Medlem fra Holbæk Amts 2det District veed, ligesaa godt som jeg, hvad det i England og Frankrig vil sige, at disse Schwindlerier have været igang; de have bygget Jernbaner Landet igjennem, som have været til den største Fordeel for Landet. Endogsaa den belgiske Regjering har været „Schwindler“ efter denne Maalestok (Tscherning: Ja, men af deres egen Pung); af deres egen Pung, siger det ærede Medlem, det er ganske vist, men det er dog af Landets Penge, og, naar private Capitalister opfordre Folk i Landet til at anvende deres Penge til slige Foretagender, da er det slet ikke Andet end en anden Maade at reise Penge paa. Men jeg paastaer, at det er en høist ubillig Anse mod Capitalisterne,

der navnlig er ført i dette Tilfælde, og at der er vist en meget stor Uretfærdighed imod den Mand, som i denne Sag har gjort Forsøg paa at komme ind i danske Forretninger. Jeg vil slet ikke tale om, at det Betsendsskab, som man i Handelsfaget kan have til saadanne Mænd, skal have videre at betyde, men jeg vil anføre, at den her omhandlede Mand i England staaer saaledes, at man gjør sig skyldig i en Usandhed, naar man taler om ham som en „Schwindler“, en forløben Engländer, en vis Engländer o. s. fr.; dertil ere vi uberettigede, naar vi vilde følge Sandheden. Hans Navn staaer saaledes, at Folk gjerne indlade sig paa de Foretagender, som han anbefaler, fordi de troe, at de betale sig, og, paa den Tid, da man i England ikke engang var istand til at faae 1½ pCt. Rente af sine Penge, da ingen Banquier i London vilde modtage Penge og svare nogensomhelst Rente deraf, da blev Folk begjærlige efter at indlade sig paa Foretagender, der anbefalede af en dygtig Mand. At han nyder Tillid, og vistnok ogsaa vilde have lagt denne Jernbane saaledes, at den kunde svare Regning for de Folk, som skænkede ham deres Tillid, saavel som ogsaa for ham selv, da han jo resiferer en meget betydelig Mængde Penge, synes jeg, at man kan slutte deraf, at medens de slesvigiske Jernbaneactier i London vare søgte til en Præmie af fra 40 til 50 sh. Sterling pr. Actie, saa vare de af den danske Regjering garanterede roeskildske Jernbaneactier neppe sælgelige med et Minus af mere end 50 til 70 sh.; de første stode nemlig fra 2 til 2½ Lst. over, medens de andre vare 2½ til 3½ Lst. under, altsaa en Forskjel af 25 til 30 pCt. Der var Sikkerhed for, at 5 til 6 Millioner Pd. Sterling, det Dobbelt af hvad der fordres til den sydske Jernbane, vilde blive tegnet i London, og man havde upaatvibelig for sin egen Fordeels Skyld villet lægge en saadan Forgrening af Banen, som her har været talt om, og vi kunde overhovedet dengang have faaet meget gunstige Conjuncturer. Der var endnu sidst i April Maaned en Mand her, som havde uindskrænket Fuldmagt til at slutte Contract angaaende denne Sag; det er derfor ikke for meget sagt, at vi have forspildt den, dersom vi overhovedet antage, at det har nogen